

Mladina, št. 40

Jankovičev paradoks

... 1

Spoštovani odgovorni urednik Grega Repovž, v prispevku »Jankovičev paradoks« ste iz meni neznanih razlogov navedli nekaj izjemno nekorektnih trditev, s katerimi ste pravzaprav sami naredili tisto, kar očitate meni

– presegli svoja pooblastila. Vso pravico imate do svojega mnenja o tem, ali sem po nedavnih policijskih preiskavah še lahko voditelj leve in ali naj se umaknem iz politike, ne vem pa, kdo vam daje pravico, da tako lahko prevzimate vlogo sodnika. Še preden se bo zadeva morebiti preselila na sodišče, ste me pravomočno obsodili: *Poslovanje Zorana Jankoviča je zavrženo. Zoran Jankovič ni pošten, zlorablja javni denar in pooblastila ter se z njimi okorišča.*

Podobno ste storili v nekem drugem prispevku pred 14 leti, ko je vaša obsodba ostala brez epiloga in žal tudi brez opravičila.

Vaše dejanje sedaj je žal podobno nastopu notranjega ministra, ko z mislijo na prihodnje aktivnosti policije izjavi, da se veseli tistega, kar prihaja.

Spoštovani gospod Repovž,

z besedo nisem obtožil politike, tudi ne iskal političnih zarot, ko ste me novinarji o tem spraševali. Nasprotno, rekel sem, da o tem ne želim niti razmišljati in da še zmeraj in kljub vsemu, kar sem moral doživeti v preteklih tednih, verjamem v pravno državo. Trdim, da se nisem okoristil niti z enim evrom javnega denarja in da nisem storil nobenega od štirih kaznivih dejanj, navedenih v odredbi za preiskavo. Na moje besede ste odgovorili, da vas želim »pripeljati žejne čez vodo«.

Zato, gospod Repovž, vas sprašujem, ali menite, da bom po vseh javnih vnaprejšnjih obsodbah in s tem povezanih pritiskih, ki ste si jih privoščili nekateri novinarji, res lahko deležen korektno obravnave pristojnih organov? Ali ste res bolje seznanjeni z vsebino in izvedbo doslej najzahtevnejšega javno-zasebnega partnerstva, kot vsi moji sodelavci, s katerimi smo projekt snovali in izvedli? Ali pa se boste strinjali z mano, da delne, pomanjkljive in tudi zavajajoče informacije, ki (morda z očitnim razlogom) krožijo v javnosti, za korektnega in objektivnega novinarja ne bi smele biti osnova, da nekoga hladnokrvno in dokončno obtoži nepoštenosti, okoriščanja in zlorabe položaja. Ko to počnejo politični nasprotniki, še nekako razumem, ko to naredi novinar in odgovorni urednik, nekoč tudi predsednik Društva novinarjev Slovenije in v vsakem primeru mnenjski voditelj, pa je to žal druga zgodba.

— Zoran Jankovič, župan, Mestna občina Ljubljana

... 2

Grega Repovž je podal tehtno analizo zadreg in ravnanj nas volivcev, kadar so pred nami na volitvah kandidati sumljive poštenosti. Zato, da ne bi morali prevzeti samo volivci odgovornost za dane izbire, bi bilo le potrebno spomniti, da volivci izbiramo lahko samo med tistimi, ki nam jih ponudijo politične stranke. Seveda je možna izbira tudi bojkotiranje volitev. Toda to je najslabša rešitev, bolje je v slabi ponudbi izbrati manj slabo možnost.

Sedaj pa še o Jankovičevem paradoksu. Verjetno so mnogi v njem res videli protiutež Janši. Toda ponovna izvolitev za župana verjetno bolj dokazuje, da so se Ljubljancani naveličali nesposobnih županov, ki, ob večjih razpoložljivih mestnih sredstvih, niso imeli kaj dosti pokazati ob koncu mandata

(morda so se v nekaterih primerih razkrile celo škodljive odločitve). Volivci so spoznali, da ne zadoštuje samo to, da je politik pošten in zna dopadljivo nastopati, pač pa mora znati in hoteti delati v korist javnosti. Mislim, da vsaj delno velja tudi za rezultate državnoborskih volitev, da so volivci volili Jankoviča zato, ker se je že izkazal kot učinkovit gospodarstvenik in župan Ljubljane. Ne smemo pozabiti, da so se v medijih pojavljali pozivi, še za časa Pahorjeve vlade, da je potrebno na mesto predsednika vlade postaviti sposobnega menedžerja.

Verjetno nas je kar večina volivcev, ki poštenost smatramo za predpogoj, da se nekdo lahko kandidira za javno funkcijo. Vendar to naše pričakovanje ne bo izpolnjeno toliko časa, dokler to vrednato ne bodo sprejeli tudi funkcionarji političnih strank, kot vodilo

pri svojem delovanju in izbiri kandidatov. Prav predsedniki koalicijskih strank Erjavec, Virant, Žerjav in Novakova so postavili kriterij za spoštovanje vrednot, kot so poštenost itd., s tem ko so vstopili v koalicijo s SDS in Janezom Janšo. Res sta Erjavec in Virant iz svoje stranke izključila po enega poslanca dvomljive poštenosti, toda to še vedno ne pomeni, da sta s tem postala dosledna privrženca poštenosti.

Najmanj tako pomembno za delovanje v korist javnosti, kot je poštenost, je tudi ocena, kakšno korist ali škodo je nekdo napravil s svojim delovanjem. Denimo, Lojze Peterle se običajno hvali, kako je bila Demosova vlada najboljša v samostojni Sloveniji. Toda v času te vlade se je začela prodaja orožja, katere izkupiček je šel neznano kam, takrat so sprejeli zakon o gospodarskih družbah, ki je spodbujal razpad velikih gospodarskih sistemov (drugod po svetu so v tem času potekali intenzivni procesi združevanja v velike gospodarske sisteme), sprejet je bil unikaten zakon o denacionalizaciji, katerega posledice bodo plačevali še naši vnuki, upokojili so veliko »nezanesljivih« še mladih ljudi in sicer omogočili predčasno upokojevanje, prišlo je do izbrisanih itd. In vse to, kar je napravila ta »najboljša vlada«, čutimo finančne posledice še danes. Tudi takšne »zasluge« ne bi smeli volivci in mediji pozabiti in onemogočiti, da tisti, ki so povzročili probleme, ne bodo nastopali kot njihovi rešitelji.

Žalostna resnica je, kot je ugotovil Grega Repovž, da se pri nas priznanje napak ne ceni. Navsezadnje je priznanje napake tudi oblika osebne poštenosti. Za takšno stanje so v veliki meri zaslužni mediji. Ljudje se sprašujejo, kako je mogoče, denimo, da sta bila poslanca zaradi dvomljivih diplom tedne obravnavana v medijih, knjige o škodljivi prodaji orožja so pa bile bolj mimogrede omenjene. Kje je sorazmerje v obravnava med težami posameznih problemov? Dokler mediji ne bodo naredili svoje domače naloge tudi v tem pogledu, bomo volivci še kar naprej ostali na volitvah pred slabimi izbirami.

— Rudi Kropivnik, Ljubljana Vižmarje